

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedia.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Kurucu: Emrah Çelik

İşletme Koordinatörü: Fatih Can

Editör: Volkan Öten

Sayfa Tasarım: Nuri Çam

Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Nisan 2026

ISBN: 978-625-8579-57-4

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KAPLANIN GÖZÜ

Oğuz Fatih Sönmez

EVE DÖNÜŞ

Sonunda ormanın derinliklerine doğru inebildi kaplan. Bulabildiği her ağacı kokladı, toprakta bütünüyle yuvarlandı. Çayırlarda kısrak gibi koşuyordu. Evine dönmenin vermiş olduğu o tarifsiz mutluluk, özgürlüğüne kavuşmanın heyecanıydı bu. Geçirdiği onca yıldan sonra anladı ki, özgürlük her şeydir. Giderken bıraktığından farklı olsa da toprakları, olanla yetinmenin tesellisine sarılıyordu. İnsanın el atmadığı hiçbir yer kalmamıştı. Ormanları seyrelmiş, arkadaşları eksilmiş ve doğa bile can telaşına düşmüştü. Özünde hayvan olduklarını unuttuğu için miydi insanın bunca katledişi?

Hele kendisinin başına gelenler. Ölümü kurtuluş gördüğü o günler geride kalmış olsa da, ruhunda bıraktığı intikam alevi, diri tuttu kalbini. Ama o, bilgeliğin sırrına vakıf olmanın verdiği ağırlıkla, hepsini unutmaya razıydı. Yeter ki eksilmesin daha fazla ağacı. Ebedi sessizliğe gömülmesin bir dostu daha ve nefes alabilsin doğayla birlikte bütün yaşam. İçinde son anına kadar taşıdığı umudu, onun her şeyiydi.

Yamaçlardan atlayarak patıkaya doğru yol aldı. Önceden hep gittiği, minik su birikintisini arıyordu. Dağın derinliklerinden gelen, volkanın sıcaklığıyla köpüren, o çok sevdiği suyun gurlemesini duyabiliyordu. Ve işte orada! Önce patisini sokup suyun sıcaklığını kontrol etti. Birden irkilerek çektii patisini,

şöyle bir silkeledi. Unutmuş o sıcaklığı ama alışması zaman almadı. Yavaşça suya bıraktı kendini. Geçmişin onda bıraktığı tüm izler de suyun içine akarken, o yalnızca gidişlerini izledi. Hiçbir tepki vermeden. Öylece izledi.

“Ah zaman,” dedi. Derin bir iç çekerek. Hangi yarayı sarmaz, hangi acıyı unutturmaz ki? İnsan, düşünen tek canlının kendisi olduğu gafletinde. Esas insanların düşündükleri meçhul. Ama konuştuklarıysa gerçek. Hem de bilmeden konuştukları, düşünmeden, görmeden, anlamadan, hissetmeden... Yalnızca konuştukları yadsınamaz bir gerçek. Bu sebeple anlayamıyorlar, sükûnetten gelen bilgeliği. Konuşurken değil, susarken öğrenir canlı. Gülerken değil, ağlarken çiçek açar yaşam. Ve sevgi yanılısamadır, korkuysa gerçek.

Doğada her canlının bir amacı vardır. Görebilirsen. Hepsinin bir yolu vardır. Sessizce yürür yolunda. Kimseye taş atmaz hiçbir hayvan. Hepsi bir renktir bu ormanda. Sabit değil kimse, benim dışımda. Bir ben günümü gün ediyorum. Sıcak suyumda uzanmış hayatı izliyorum ve anlatıyorum.

Sabah gün doğumuyla önce kuşlar uyanır ve herkesi uyandırır bu ormanda. Sonra tüm primatlar ayaklanır. Başlarlar muntika temizliğine. Aslında onlara sorsan, sadece boğaz derdindedirler. Bu sebeple çok severek yaparlar işlerini. Çürüyen tek meyve dahi göremezsin. Açlıktan ölen kimseyi de bulamazsın. Her ağaç adedince verir sanki meyvesini. Kimisi dalından koparır taze taze, kiminki yere düşer oradan alır. Hiçbir zahmete girmeden. Sonra bir de onları dışkılayıp yeni bir yaşam filizlendirirler. Her hayvan, her bitki, her canlı birbirine bağlıdır bu tabiatta. Ve bazen ufacak bir hareket, domino taşı etkisiyle dalgalandırır bütün yaşamı. Herkes hem avdır hem de avcı. Sonuç ise, her şeyi toprak verir ve toprak

alır. Bu ekosistemin, nasıl hassas bir dengeye sahip olduğunun farkında değilse insan, kaybedince anlar neleri yitirdiğini. Zaten hep kaybettiklerinde anlamıyorlar mı?

Kaplanın kendi kendine söylenerek yaptığı bu içsel muhakemeye kulak vermiş olan karga aniden seslendi.

— GAAG!

Her an savaşa hazır olan kaplan, hışımla çıkardı pençelerini. Kargayı görünce bir iç çekti.

— Sen miydin karga, dedi ve tekrar suya bıraktı kendini.

— Sensin karga, diye aniden çıkıştı kendini bilmez karga.

Böyle bir tepkiyi beklemeyen kaplan merakla sordu.

— Karga olmayı, kendine niye hakaret sayıyorsun?

— Bence ben bir kartalım, dedi karga.

Bu durumu içtenlikle karşılayan kaplan;

— Peki, öyle olsun. Kişi kendini nasıl biliyorsa öyledir, dedi.

Kaplanın bu tavrına hiç alışık olmayan karga, zıp zıp sokuldu kaplana doğru.

— Bunca senelik yaşamımda kaplanla yaptığım en uzun muhabbeti bu. Bir kaplandan ılımlı bir tavır göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Şuralarda biraz atıştırmalık bir şeyler arasam sorun olur mu? dedi.

Bir an önce sessizlikle baş başa kalmak isteyen kaplan;

— Ne yapıyorsan yap, uç ve git, dedi.

Karga bir şeylerle uğraşüyor gibi görünmek için sağı solu eşelemeye başladı. İzlendiğinin farkında olduğu için, yapmacık bir tavır takınırken, kafasından geçen bin bir türlü soruya da yanıt istiyordu içten içe.

— Kim bu kaplan? Neden orada öylece hareketsiz yatıyor?

Ormandaki her hayvanı bilen karga, bu kaplanı niye daha önce hiç görmemişti? Hele kendi kendine söylendikleri de ne idi?

Aslında en temeldeki sorusu şuydu: “Neden bir kargaya avı gibi değil de, normal bir şekilde davranmıştı?”

Ama tüm bunları doğrudan da soramıyordu. Yıllardır kendi içinde değersizlik duygusunu baskıladığını fark eden karga, kaplanla girdiği bu diyalog sonrası, yılların tüm kaybını örttü sanki.

Bu uzun sessizliğe artık tahammülü kalmayan karga, birden sordu;

— Gözündeki yara nasıl oldu?

— Karga! Yersiz sorularını kendine sakla, dedi kaplan net bir tavırla.

Hiç hesapta yokken o soru da nerden çıkmıştı? Toparlamaya çalıştı karga.

— Şey, pardon aslında şeyi soracaktım. Ee, şey.

— Ney, diye parladı kaplan.

Ve birden döküldü karga;

— Beni hep hor gördüler bu yaşamda. Gerek sesimden gerekse tipimden. Bazen de leş yemenden. Hep değersiz bir

karga gibi hissettim. O yüzden kartal gibi görmek istedim kendimi. Sen ise, besin zincirinin en tepesinde olan, yırtıcıların bile çekindiği kaplan, beni kaale aldın. Ama kafamı kurcalayan sorular var. Sormazsam çatlarım. Neden diğer kaplanlar gibi av peşinde değilsin? Neden bana iyi davrandın? Gözüne ne oldu? Bir de aslan mı daha güçlü, sen mi? Son olarak, insanlarla alıp veremediğin nedir? İstedığın sorudan başlayabilirsin. Oh be rahatladım. Gag! dedi, aklına gelenleri peşi sıra sayınca.

Kaplan, “Tamam,” demekle yetindi.

— Ne, nasıl yani? Bu kadar mı? Bir karganın soruları senin neden umurunda olsun tabii, dedi karga içli içli.

— Bunun seninle bir alakası yok, dedi kaplan.

— Nasıl yok, var tabii.

Kaplan bir an duraksadı. Karganın hassas olduğu, o değersizlik duygusunu deşmek istemedi. Bir yandan onun çocuksu tarafını da görebiliyordu. Onarılmaz ruh acılarının ne demek olduğunu hayat bir kaplana dahi öğretmişti. Bundan sebep öfkesini yutup, içinden nezaket çıkaran bir tavır takındı.

— Çok soru soruyorsun ve benim şu an tek istediğim sessizlik.

— Tamam, bir tanesini sorayım ona cevap ver, dedi karga.

— Peki, sor o hâlde, dedi kaplan.

— Aslan mı daha güçlü, sen mi?

Derin bir iç çekti kaplan.

— Güç mü? Güçten kastın ne? O kelime tek başına hiçbir anlam ifade etmez. Birçok şeyin birleşimidir güç. Ama senin sandığın şekliyle, bir kaplanın gücü ne pençesindedir ne de çenesinde.

— Neresindedir o zaman, diye sordu meraklı gagasıyla.

— Gözlerindedir, dedi kaplan, bilge bir tavırla.

— Antilobu gözlerinle mi avlıyorsun? dedi karga ukala bir şekilde.

Konuyu biraz daha etraflıca anlatması gerektiğini fark etti kaplan.

— Gücünü kendinden bilen hayvan, güçsüz hayvandır. Bak doğaya, herkes kendi rolünü oynuyor. Kimse birbirinden daha üstün ya da daha güçlü değildir. Doğadaki her canlı, ekosistemdeki görevi sebebiyle aynı değerde ve ölçüdedir. Kaplanın asıl gücüyse bilgeliğinden gelir. Bu bilgelik etrafına Tanrı'nın gözünden bakabilme yetisidir. Bu yeti, gördüğünü doğru bilgiyle harmanlayıp, hakikate ulaşabilmektir. Yani olayları olduğu şekliyle görür ve doğru yorumlar. İşine geldiği gibi şekillendirmez. İşte bu, kaplanın gözüdür. Yaratılan her canı kutsal sayar ve tabiatı neticesiyle, O'nun sisteminde O'na hizmet ettiğini bilir. İsteyerek veya istemeyerek. Sen bile, dedi içten bir tebessümle.

— Nasıl yani, bir karga da mı görevli bu tabiatta?

Kaybettiği değersizliğine, bir pansuman daha yapmıştı sanki kaplan.

— Neyse, ben hâlâ soruma cevap alamadım.

Kaplan,

— İki farklı tür, farklı coğrafyalarda yaşar. Bu sebeple aynı habitatta karşılaşmayız hiç.

— Hâlâ bir cevap alamadım.

— Bak karga kardeş, hepimiz kedi ailesinden farklı türleriz. Bana yakın olan familya, leoparlar ve jaguarlardır. Biz ormanlık alanları tercih eder ve bir aile kurmayız. Aslanlara yakın olan ise çıtalar ve sırtlanlardır. Onlar düzlük alanları sever ve aile olarak yaşarlar. Bu da hayatlarını oldukça kolaylaştırır. Benzer özellikler gösteririz ama farklılıklar vardır. Bizde bölge her şeydir ve bir ipte iki cambaz oynamaz. Bu sebeple herkes kendi bölgesinin kralıdır.

— GAAAG! diye olanca gücüyle haykırdı, minik depresif karga.

Sesten deliye dönen kaplan, kükreyerek cevap verdi.

— Aslanlarda tüm işleri, dişi aslanlar yapar. Tek başına kalmış bir aslan, ölü aslandır. Bir kaplanın asla ailesi olmaz. Doğduğu andan itibaren yalnızdır. Bunun ne demek olduğunu da yalnızca yaşayan bilir. Ve kattığı gücü de...

Kaplanın olaylara bakışı derinlikliydi. Karganın bakışı ise yüzeysel. Hâliyle kendisi kadar anlayabiliyordu.

— Yani sen alırsın teke tekte. Bu kadar basitti işte. Ne o, bütün ekosistemi, kedi ailesini anlattın bana. Gag!

Bu son karga sesiyle sudan çıkan kaplan, postunu silkeledi ve yalanarak temizlendi. Kargaya anlatırken, o da kim

olduğunu hatırlamıştı sanki. Ve ağır aksak adımlarla yola koyuldu.

Etrafında uçuşan karga, kaplanı pek rahat bırakacağına benzemiyordu.

— Evet, dinliyorum.

— Neyi dinliyorsun, dedi kaplan.

— Bir sorumu cevapladın. Kaldı üç tane.

— İşimiz var bu kargayla.

— İyi bir ikili olduk bence. Sen ne dersin?

— Sus, derim.

Yavaş yavaş ormanın derinliklerine doğru kayboldular. Bu, tarihin gördüğü en garip yolculuğun başlangıcıydı.

ÜÇÜNCÜ KİŞİ

Uzunca yol aldıktan sonra, dinlenip su içeriz diye bir dere kenarında mola verdiler. Yine ortamın huzuruna kastı olan sesiyle konuştu karga;

—Yol boyunca tek laf ettirmedin, şu sorularımı artık yanıtlasan mı?

Cevaplamaktan başka çaresi kalmadığını anlayan kaplan,

— Peki, sor o hâlde, dedi.

— Neden diğer kaplanlar gibi değilsin? Gözündeki yara nasıl oldu? İnsanlara neden kızgınsın?

Yavaşça yerinden kalktı kaplan. Sanki anılarının içine doğru adım atıyordu.

— Asya'nın bu ormanları kaplanların yaşaması için biçilmiş kaftandır. Şimdilerde neslimiz tehlikede olsa bile, son sığınağımız yine de burası. Ben Bengal kaplanı olarak bu bölgede doğdum. İki yaşına bastığımda, artık kendi topraklarımı, kendi yolumu bulabilmem gerekiyordu. Bu sebeple daha güneye doğru gittim. Orada benim gibi hayat yolculuğuna adım atmış diğer hayvanlarla amansız mücadeleler veriyorduk. Bu sebeple bir av koalisyonu kurmuştuk.

Aniden araya giren karga,

— Hani yalnızlık güç demekti, nutuk çekiyordun?

Kafasını öne eğerek devam etti kaplan.

— İlk arkadaşlarımdı ve ilk kaybım. Üç kişiydik. Ava gidiyorduk. Hepimiz uzun süredir açtık ve tek düşündüğümüz yemek yemekti. Bundan dolayı tuzakları fark edememiştik. Ve ava giderken avlandık. İki arkadaşım orada öldü. Postlarını gözümün önünde söktüler. Kim bilir nereye paspas yapıp, hangi duvara astılar. Belki de çanta yapmışlardır. Ama bu daha başlangıçtı. İnsan hayvanının dehşetini tanımak için...

Başını güç bela yukarı doğru kaldırabildi kaplan. Kas yığılı olan bedeni, kırık kalbini tartamayacak kadar bitkindi.

— Sen nasıl kurtuldun, diye sordu karga.

— Kurtulmak mı, diye söylendi kaplan.

— Esas ölüm kurtuluşmuş. Ani ve tek seferde olup bitiyor. İnsanların arasında yaşamak ise, yavaş yavaş öldürür. Bende izini gördüğün, yalnızca gözümdeki yara. Ruhum ise delik deşik. Orada celladın, cehalettir. İnsanlık tarihi boyunca bu kadar kaybolduğu bir devir daha görülmemiştir. Dünyanın her yerindeki hayvanat bahçelerine sürüldüm. Gördüğüm manzaralar ise dehşet vericiydi. Bizim doğamıza yaptıkları, kendi yaşamlarına yaptıklarının yanında hiçbir şeymiş. Ülke, coğrafya fark etmeksizin bütün insanlar ortak bir salgın hastalığa yakalanmış. İşin ironisi ise, bunun hastalık olduğunu fark etmekten çok uzaktalar. Ve hasta olduğunu bilmiyorsa kişi, tedavisi de mümkün olamaz. Ama insanlığın panzehri yine insanın kendisinde. Bu ilacın ismi farkındalık.

Ben de bunu sürüldüğüm son yerde fark ettim. Yıllar sonra ilk kez umut ışığıyla parlamıştı ruhum. Ve son bir gayretle özgürlüğüme kaçtım. İşte buradayım.

Karga olan biten hiçbir şeye anlam veremedi. Nasıl versin ki? Tek derdi o günkü öğünü olan bir canlı, tüm bu dehşeti nasıl anlamlandırabilirdi? Kafası o kadar karışmıştı ki, ne soracağını dahi bilemedi.

—Ne, nasıl? Salgın mı var? Yoksa kuş gribi mi? Kuş gribinin tedavisi farkındalık mıymış?

Kaplan, “Kime ne anlatıyorum ben,” dedi kendi kendine.

Derken, sessiz sedasız yanlarına sokulmuş olan hayvanın sesiyle irkildiler. Kendisi gibi ağır ve boğuk sesiyle konuştu.

—Eğer anlattığın gibiyse, durum oldukça vahim, dedi bu boğuk sesin sahibi.

Karga sesi duyar duymaz tanıdı. Doktordu bu.

—Doktor! Ne arıyorsun burada?

Doktor,

—Geçiyordum, kulak misafiri oldum kaplanın anlattıklarına. Durum o kadar vahim ha, diye şaşkınlığını yineledi.

Kaplan,

—Doktor mu? Karga neden sana doktor diyor?

Doktor,

—Aslında iyi bir dinleyici ve dostumdur. Ve yılların getirdiği tecrübeyle iyi nasihat veririm hepsi bu.

Kaplan,

— İlk kez doktor sıfatı olan bir kaplumbağa görmenin hayretindeyim. Bana bir tavsiyen var mı?

Doktor,

—Ben de ilk kez kaplanla muhabbet içindeyim. Bilge kaplana ne tavsiye verebilirim? Hayvanlar âleminde kaplan; görüsü, bilgeliği ve eşsiz gücüyle nam salmıştır.

Ağaç dalından bu ikilinin muhabbetini izleyen karga araya girerek;

—Kaplanın bu özelliklerini bir ben mi bilmiyor muşum? Gag, dedi şaşkın şaşkın.

Doktor,

—Sen daha kendi özelliklerini bilmiyorsun,” dedi ve devam etti o boğuk sesiyle;

—Öteden beri kargalar üçüncü gözlerini kullanabilmeleriyle tanınırlar. Ama sen daha ikisini kullanamıyorsun. Kim bilir, belki yüzmeye çalışıyordur. En iyi uçuş takımlarına sahip olduğun hâlde.

Karga,

—En iyi uçuş takımları kartallarda bir kere.

Doktor,

—Fiziksel uçuştan bahsetmedim ben. Ruhun uçuşundan bahsediyorum.

Karga,

—Ruh mu, uçuş mu? Gag! dedi.

Çok yabancı geldi ona bu tabir. Ama bu konuya vakıf olan biri vardı.

Kaplan,

—Varlık dünyasıyla, yokluk dünyası arasında yolculuk yapabilir, eğitilmiş bir zihin. Tabii bunun için önce üçüncü gözünü açman gerekir. Kargalar doğuştan sahiptir bu görüye ama farkındalık ister. Biraz önce, insanların kendi yaşamlarına yaptığı dehşetten bahsederken bunu kastediyordum. Bilmedikleri için gözün gördüğü, kulağın duyduğu sınırlı bir dünyada yaşıyorlar. Görmek ve duymak bir anahtar deliğinden bakmaktır dünyaya. Etrafta sınırsız ses ve görü varken, her canlı algısı kadar algılayabilir. Bu algı geliştirilebildiği gibi, farkında değilsen hiç olmamıştır da. Materyalist yaşam bu algıyı köreltir. İşte insanın sorunu tam bu noktada başlıyor. İnsanların dünyasında kurulan sistem tamamen bu görüyü kapatmak için tasarlanmış.

Kaplumbağa araya girerek;

—Baksana, biz hayvanlar bile özü unutup sahte gerçekliğe dalmışız. Hem de bu konuda hiçbir yönlendirme yokken. Oysa insanlığın tüm mihenk taşları değiştirilmiş durumda. Ama onlar hâlâ gerçeği arayan veyahut direnen bir azınlık. Tek bir sorunları varsa o da senin de dediğin gibi bilmemek! Daha kötüsü, neyi bilmediğini bilmemek, dedi.

Olan bitene anlam veremeyen karga;

—Ne anlatıyorsunuz siz? İnsanlar sizi neden bu kadar ilgilendiriyor, dedi.

Kaplanın hiç istifini bozmadığını görünce doktor devam etti.

—İnsanları ilgilendiren her şey dolaylı yoldan bizi de ilgilendirir. Bilinçsiz insan, kendi yaşamını da doğayı da tüketir. Bu herkese zarar verir. Ve insanlar, bilerek değil sanarak yaşıyorlar.

Karga,

—İyi güzel söylüyorsun. Ancak biz ne yapabiliriz? dedi.

Sessizliğini bozan kaplan;

—Bir şey yapmanın en güzel hâli, hiçbir şey yapmamaktır. Sadece fark etmek, eylemden hemen önceki anın habercisidir. Her şeyi yapabilen hiçbir şey yapmaz. Hiçbir şey yapamayan her şeyi yapar, dedi.

Karga,

—Bu da kaplan mı? Sokratçı mı?

Kaplan, kargaya dönerek;

—Sokratçı mı? Onların aradığı idealar dünyası, benim yaşam biçimim. İşte insana anlamını veren yegâne düşünce biçimi bu idi. Bilim, felsefe ve sanatla yoğurulan bir zihin, ahlak ve inançla eğitilmiş kalple birleştiğinde ortaya çıkan hakikat arayışı, insana anlamını veren bir yoldu. İnsanlık bu gerçeği MÖ sorgulamaya başladı. Zaman ileri gittikçe kafalar geri gitti ve hakikat arayışını yitirdi insan. Daha kötüsü onu bulduğunu sandı, sahte gerçekliğinde. Bu arada MÖ dediğimdeki milat dahi, tarihin gerçeklerini örtbas etmek için kabul görülen zaman dilimidir. Bu insanların dünyasındaki her

şeyin temelinde, tek bir şey var. O da hakikati örtmek. Çünkü bu cehaleti doğuruyor. Cehalette mutluluk yanılması.

İkisi de şaşkınlıkla dinliyordu. Kaplan sustuğunda öylece baktılar ve doktor konuştu;

—Aslında bu anlattıklarından çok merak ettiklerim var. Ancak birini sormam gerekirse, milat konusu nedir?

Kaplan,

—Bu hepimizin bildiği bir şey aslında. Milat kelime anlamı itibariyle başlangıç demek değil midir?

—Evet, dediler hep bir ağızdan.

Kaplan,

—Tamam işte, hepimizin ataları Nuh'un gemisiyle geldi ve tüm coğrafyaya yayıldı. Başlangıç da hâliyle uluslara göre değişmemeli. Tüm insanlar ve hayvanlar ortak bir tarihe, geçmişe ve kültüre bağlıyız. Hepimiz aynı gemide geldik ve aynı yolun yolcusuyuz.

Araya giren karga, alaya alarak konuştu;

—Gaag! Gag! Gag! Hiç güleceğim yoktu. Ne gemisi kaplan? Benim atalarımı deniz tutuyordur belki.

Karganın yüzeysel bakış açısına alışmış olan kaplan doktora baktı.

Doktor,

—Kargayla aynı görüşte olduğum için utanıyor olsam da, bu benim de mantığıma oturmadı kaplan. Onca canlı nasıl

sığsın bir gemiye. Ayrıca tarih kaç o zaman? Biliniyor olsa sıfır noktası onun alınması mantıklı olabilir.

Kaplan,

—Evet, inançlara göre farklılık gösterse de biliniyor. Benim bakış açımın temelinde, biraz önce bahsettiğim hakikat arayışı eşliğinde, üç ana dini pazılı tamamlayan üç ana unsur olarak ele alıp gerçeğe ulaşmak vardır. Ancak din, günümüzde bir yönetim şekli olarak kullanıldığı için, ismini telaffuz etmek bile bir ön yargı oluşturur hâle gelmiş. Oysa din, kitapları ve peygamberleri vasıtasıyla, tarihi, kültürü ve zamanın başından bu yana tüm geçmişi içinde barındırır. Tanrı her zaman yaşayan topluluklara bir öğretici göndermiştir. Çünkü insan kendi hâline bırakılırsa, sonuç bugünkü kadar vahim olurdu. Ne var ki kutsal kitapların bizlere getirdiği bilgileri insanlar kendi çıkarlarına göre şekillendirmişler. Yalnızca kendilerine sorumluluk yüklemeyen bilgilerin anlatımını değiştirmişler. İncil ve Tevrat'tan bu şekilde yararlanabiliriz. Son kitap Kuran'ın koruması ise Yaratıcı'nın kendi iradesinde olduğu için, insan ona dokunamaz. Ancak ondan da ben örnek veremem. Alelade cümlelerimin içinde bulunsun istemem. Benim amacım bir taraf olmak değil, gerçeğe ulaşmak. Siz de böyle bakarsanız gerçeğe bir adım daha yaklaşırsınız. Şimdi ise aynı paydada buluşabilmek için, en baştan başlamamız gerek. Ancak bu şekilde düne, bugüne ve yarına anlam verebiliriz, dedi ve...

Meraklı bakışlar altında anlatmaya başladı.
